

LES TRANSFERÈNCIES D'EDUCACIÓ A LES BALEARS: UN NEGOCI PER A L'ESTAT

“L'Administració Central ha fet un gran negoci en transpassar les competències d'Educació. El MEC s'ha tret de damunt un servei públic, el d'educació, dotant-lo de manera deficitària”

per Leopold Llombart

L'administració d'una empresa privada i la d'una empresa pública difereixen en què mentre l'objectiu de la primera és guanyar diners -maximitzar els beneficis-, en la segona l'objectiu és prestar serveis. Com més i millor siguin els serveis prestats més reconeixement dels administrats rebran els gestors dels béns públics.

Hom considera normal, dins els paràmetres de lògica capitalista o d'economia de lliure mercat, que una empresa privada es desempellugui dels serveis més deficitaris o de menys rendibilitat econòmica. No s'accepta aquest principi quan el bé sigui públic. Una clínica privada ha de ser rendible econòmicament; un hospital públic ha de sanar els malalts i si fan falta recursos econòmics s'han de treure d'on sigui però no es podria acceptar mai que deixés d'atendre els pacients de llargues i costoses malalties.

Aquesta introducció guarda relació amb el gran negoci que ha fet l'Administració central en traspassar les competències d'Educació a les diverses autonomies. El MEC s'ha tret del damunt un servei

públic, el de l'educació, dotant-lo de manera altament deficitària.

Les deu darreres comunitats que han assolit les competències (Balears, La Rioja, Aragó, Cantàbria, Madrid, Múrcia, Castella-Lleó, Extremadura, Castella-La Manxa i Astúries) reberen un total de 915 mil milions de pessetes. D'aquests, poc més de 40.000 correspongueren a Balears. Rebre les competències en matèria educativa era una demanda generalitzada del professorat i de bona part de la societat balear. La idea que les coses sempre es poden gestionar millor si es fa des d'aprop que no si això mateix es fa des de lluny està fortament arrelada en la societat. A més, Balears era l'única comunitat autònoma amb llengua pròpia no castellana que encara depenia del MEC, la qual cosa provocava una

sensació discriminatòria altament desagradable.

Aquesta demanda social per gestionar directament l'educació va ser aprofitada pels gestors econòmics del govern central per desfer-se d'una parcel·la cara a preu de saldo. Els 40.000 mil milions de pessetes han estat totalment insuficients per cobrir les necessitats de funcionament ordinari dels centres docents. La situació s'agreuja si es té en compte, a més, que les Balears pateixen un fort dèficit en infraestructures escolars.

Quins criteris, idò, segueixen els negociadors per avaluar els costos dels serveis que es traspassaven? La sospita que els negociadors de la part balear no estaren a l'alçada requerida, que la disciplina interna del Partit Popular va ofegar qualsevol signe de discrepància, està més que jus-

Quins criteris, idò, segueixen els negociadors per avaluar els costos dels serveis que es traspassaven? La sospita que els negociadors de la part balear no estaren a l'alçada requerida, que la disciplina interna del Partit Popular va ofegar qualsevol signe de discrepància, està més que justificada.

tificada.

Els actuals responsables de la Conselleria d'Educació a Balears, que no participaren en absolut en les negociacions però que ara es veuen en la necessitat de respondre a unes demandes socials sense disposar dels mitjans econòmics per a fer-ho, han elaborat diverses hipòtesis sobre el que hagués correspost a Balears, seguint diversos criteris:

Si s'hagués aplicat la despesa mitjana per alumne de les deu comunitats, a Balears s'haguessin hagut de rebre més 49.000 milions de pessetes. Ara bé, si s'hagués aplicat el mateix índex que a Castella-Lleó, la comunitat del president Aznar, la quantitat que hauria d'haver-se transferit a Balears era de quasi 55.000 milions.

Els poc més de 40.000 milions rebuts representen únicament un 1,6% del Producte Interior Brut (PIB). La mitjana transferida a les deu CC.AA. de quelcom més de 54.473 milions, corresponen a un 2,2% del PIB. Si se'ns hagués aplicat el percentatge d'Extremadura, 2,4%, ens haguessin correspost més de 60.000 milions.

Si el criteri per avaluar la despesa hagués estat el d'aules en

funcionament, també les coses ens anirien millor. Balears ha rebut poc més de 7 milions per aula (7.026.991 Ptes.) mentre que la mitjana de les deu comunitats és de 7.949.638 Ptes./aula. D'haver-se aplicat la mitjana per aquest concepte, a Balears haurien d'haver-se transferit 47.482.809.761 pessetes.

Tampoc sembla ser que el criteri per avaluar els costos hagi estat el professorat. La CAIB és la que ha rebut menys diners per professor/a de les deu transferides. Concretament ha rebut 4.050.413 Ptes/prof. mentre que Castella-Lleó n'ha rebut 5.224.771 Ptes. Si s'hagués aplicat a Balears la mitjana per professor de les deu comunitats, s'haurien d'haver transferit quasi 49.300 milions i quasi 52.000 milions si s'hagués aplicat la despesa per professor de Castella-Lleó.

El mateix greuge s'observa si el criteri és la despesa per habitant, per centre educatiu o per nombre d'alumnes. Sempre en sortim agreujats.

Els actuals responsables de la Conselleria intenten renegociar els criteris econòmics de les transferències. Els caldrà molta fermeza i molta habilitat per a treure'n

res. Raó la tenen i arguments els sobren però parteixen d'una clara situació de desavantatge. De la mateixa manera que les empreses privades no acostumen a renegociar un acord tancat, especialment si els és favorable, els de l'Administració central es limitaran a dir que els d'aquí -i més ara que no són dels seus- s'espavilin com puguin.

El greuge comparatiu pel tracte rebut es fa més palès quan s'observen dades com les d'un estudi de SA NOSTRA, presentat per l'economista Miquel Alenyà al Parlament Balear fa poques setmanes, estimant que l'Estat té un superàvit (diferència entre ingressos i despeses) de més de 300.000 milions de pessetes. Els impostos recaptats a Balears varen generar per a l'Estat, el 1998, uns ingressos de 875.000 milions de pessetes mentre que les Illes reberen de l'Estat en serveis i inversions 570.000 milions.

Potser el que ens convendria gestionar directament són els nostres impostos...

Pianos Can Garcias

1.951

Pere Josep Garcias (Pianer)

C/ Joan Maura, Bisbe, 10 - Palma (Mallorca) Tel. i Fax: 971 46 20 16

VENDES I LLOGUERS AMB OPCIÓ A COMPRA

**AFINACIONS · REPARACIONS · RESTAURACIONS
ASSESSORAMENTS · ACCESSORIS · TRANSPORTS**